

dette saare beskedne Maal, som Valutaraadet havde sat sig, og om hvilket det enstemmigt samlede sig. Naar Valutaraadet altsaa har ment, at Øjeblikket var gunstigt for at gøre et saadant Forsøg, ligger det jo deri, at der nu i flere Maaneder har været forholdsvis Ro i Valutaforholdene, saaledes at man er naaet til et Punkt, hvor man med nogen Rimelighed kunde mene, det vilde være praktisk muligt at sætte ind for at stabilisere Kronen. Det er jo ogsaa bekendt, at vor Handelsbalance har stillet sig særdeles meget gunstigere i de sidste Maaneder, hvilket ogsaa har nogen Sammenhæng med den større Ensartethed, den større Stabilitet i Kursen, som af sig selv er indtraadt.

Det, man altsaa har ønsket at naa fra Valutaraadets Side — jeg gentager det —, er først og sidst Sikkerhed indenfor dette begrænsede Aaremaal, indenfor de to Aar. Det fremgaar med fuld Tydelighed af Valutaraadets endelige Indstilling, og det fremgaar ogsaa af Beretningen. Jeg skal her citere en Passus som denne: „Denne Fremgangsmaade“ — det er altsaa Indførelsen af Guldveksselfod — „har Karakter af en rent foreløbig Foranstaltning og giver ikke Anvisning paa direkte Angreb paa Nationalbankens Guldbeholdning, men yder paa den anden Side samme Sikkerhed mod et Kronefald under en vis Grænse som Forslaget om Indløsning, idet Banken, hvis Kronen skulde vise Tendens til at falde under den fastsatte Kurs, maa sætte sin Guldbeholdning ind eller bringe de Midler til Anvendelse, som den raader over til Forsvar for Guldet.“ Men naar vi nu spørger: Hvorledes forholder det fremsatte Lovforslag sig til det, hvorom Valutaraadet i Enstemmighed har samlet sig? maa jeg sige, at jeg finder ikke, det er Udtryk herfor. Det kan ikke paaberaabes, saaledes som det skete af den højtærede Erhvervsminister ved Fremsættelsen, at Lovforslaget skulde være et Udtryk for, hvad man enstemmigt har samlet sig om i Valutaraadet. Den højtærede Minister bruger saadanne Udtryk som, at de Synspunkter, der er nedlagt i dette Lovforslag, er de Synspunkter, som ogsaa indenfor Valutaraadet efterhaanden evnede at samle praktisk talt alle om sig. Men det, der evnede at samle alle om sig i Valutaraadet, var det, som jeg nys fremhævede, det var de Forpligtelser for Nationalbanken, som man vilde etablere, og den Hjælp, man vilde give Nationalbanken gennem de bestemte Forholdsregler, som jeg har nævnt, til Opfyldelsen af disse Forpligtelser. Det er, hvad Valutaraadet har

samlet sig om, alt det andet er, hvad Raadet har været uenigt om.

Her maa jeg da først finde — og det er egentlig min Hovedindvending mod den Side af Lovforslaget; som holder sig indenfor Valutaraadets Indstilling —, at den høje Regering paa et Kardinalpunkt har fraveget det, som var Hovedtanken i Valutaraadets Forslag. Den har fraveget det ved den Tilføjelse, som er gjort, og som vi intetsteds finder nogen Antydning af i Valutaraadets Indstilling, en Tilføjelse angaaende Nationalbankens Forpligtelse til at opretholde en Minimumskurs, svarende til en Kronekurs af 65, og en svagt stigende Kurs, en Kurs stigende med een Øre i hvert af de tre følgende Halvaar. Denne Forpligtelse er paa afgørende Maade svækket ved den Tilføjelse, der er sket: „saa vidt og saa længe Nationalbanken med de ved Kreditten tilvebragte Midler er i Stand til at opretholde en saadan Kurs.“ Man har sagt i den Kritik, der allerede har været fremme, at det var en Fejl ved Forslaget, at det intet fastsætter med Hensyn til Reduktionen af Nationalbankens Seddelmængde. Det var en saadan Reduktion af den udstedte, af den om-løbende Seddelmængde, som for den afgaaede Regering var det Hovedpunkt, man tænkte at naa ved de Kreditindskränkingsregler, der aftaltes med Nationalbanken. Det er ikke naaet, fordi Kreditten, som den ærede sidste Taler sagde, blev indskrænket paa nogle Omraader, men udvidet paa andre; nogen samlet Kreditindskrænking kan jeg ikke se, at der er sket, og som Følge deraf er Seddelmængden heller ikke blevet formindsket. Man har sagt, at det var en Fejl ved dette Forslag, at det ikke indeholder noget om en gradvis Nedbringelse af Seddelmængden. Jeg mener — og det samme tror jeg var Synspunktet indenfor Valutaraadet —, at det afgørende Moment findes netop udtrykt i den absolutte Forpligtelse, Nationalbanken skulde paatage sig indenfor denne Grænse af to Aar: Thi hvad ligger deri? Deri ligger, at Nationalbanken skal sætte hele den finansielle Magt, den raader over, ind paa at opfylde denne Forpligtelse, ikke — saaledes som Regeringen her foreslaar det, og som efter min Mening slaar Benene fra den hele Ordning — „saa vidt og saa længe“ Nationalbanken med de ved Kreditten tilvebragte Midler er i Stand til at opretholde Kursen, men en absolut Forpligtelse. Hvorledes skal Nationalbanken saa opfylde denne Forpligtelse? Ja, det skal den naturligvis gennem Kreditindskrænking og gennem de øvrige bank-tekniske Midler, hvorover den raader, even-